

Životopis Bohumíry Černohorské

Bohumíra Černohorská se narodila v roce 1933 a vyrůstala v zemědělské rodině. Její dětství bylo ovlivněno druhou světovou válkou, během které pomáhala v hospodářství, starala se o zvířata a pracovala na poli. Přesto na své dětství vzpomíná jako na hezké období. Když jí byly čtyři roky, zemřel jí otec. Její maminka se znovu vdala a s otčímem měla velmi dobrý vztah. Byla jedináček, protože si její otčím nepřál další děti.

Ve škole se jí dařilo, měla samé jedničky a často byla předsedkyní třídy. Ve volném čase chodila do kostela, kde se setkávala s kamarády, a po mši si s nimi hrála. Také ráda sportovala a chodila do Sokola. Během zim si užívala bruslení na kluzišti, které v parku vytvářeli dorostenci ze Sokola. V roce 1945 se zúčastnila svého prvního tábora na Loučeni, i když podmínky byly velmi skromné.

Období války vnímala hlavně z vyprávění dospělých. Jednou zažila nálet letadla, při kterém viděla pilota, což v ní vyvolalo strach. Na konci války si pamatuje německý tank na dvoře a také příchod ruských vojáků. Po roce 1948 se situace zhoršila kvůli nástupu komunismu. Pro její rodinu bylo velmi bolestivé, když jim v rámci kolektivizace odvedli zvířata do družstva. Také vzpomíná na Vsesokolský slet v roce 1948, po kterém byl Sokol zrušen a někteří lidé byli potrestáni.

Původně chtěla být učitelkou, ale kvůli politické situaci jí to bylo rozmlučeno. Vystudovala tedy obchodní školu a pracovala jako úřednice, nejprve v Praze a později v podniku Labora, kde zůstala až do důchodu. Se svým manželem, který byl chemik, se seznámila na taneční zábavě. Vzali se v roce 1955 a mají spolu dvě děti a pět vnoučat.

K dětem měla vždy blízko, a proto se téměř 30 let věnovala cvičení předškolních dětí v Sokole. Této činnosti se věnovala až do svých osmdesáti osmi let.

Za komunismu žila běžný život. Nebyla proti režimu aktivně, ale ani s ním nesouhlasila. V práci se účastnila povinných školení spíše formálně. V roce 1968 se o příchodu ruských vojsk dozvěděla z rádia. Velkým zážitkem pro ni byl rok 1989, kdy se zúčastnila demonstrace na Letné a vnímala radost z pádu komunistického režimu.

Dnes se považuje za optimistku a snaží se brát život tak, jak přichází. Ve volném čase luští křížovky, setkává se s přáteli a peče pro rodinu. Uvědomuje si, že dnešní doba je jiná než dříve, hlavně kvůli technologiím, ze kterých má někdy obavy. Kriticky vnímá některé moderní zvyky, například vapování u mladých lidí.

Za svůj největší životní úspěch považuje svou rodinu. Má radost ze svých dětí i vnoučat a velká rodinná setkání jsou pro ni velmi důležitá. Mladým lidem radí, aby si užívali života, sportovali, chodili do divadla a tancovali.